

Arrest

nr. 91 118 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar van advocaat. P. MEULEMANS, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

U, S.K., verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 25/08/1973 te Armavir geboren.

Eind jaren '90 was uw man politiek actief voor de oppositiebeweging in Armenië. In 1999 steunde hij D. tijdens de presidentsverkiezingen. Na de verkiezingen, in november, werd hij een week opgesloten omdat hij V. S. had gesteund.

Op 28/11/1999 vluchtten u en uw man naar Moskou.

In 2003 keerde uw man terug naar Armenië om de oppositie te steunen bij de presidentsverkiezingen. Op 02/07/2003 kwam uw echtgenoot terug naar Moskou. Twee dagen nadien kwamen 2 onbekenden om met uw man te praten. Op 14/07/2003 werd uw man opgebeld. Hij nam een stapel documenten die hij van de oppositie had gekregen en verliet het huis. De dag nadien kreeg uw neef een telefoon van

onbekenden die stelden dat hij naar een bepaalde locatie diende te gaan. Daar vond hij uw man levenloos terug waarna hij de politie belde.

Diezelfde dag keerde u terug naar Armenië.

In 2005 werd u door de politie ondervraagd over de activiteiten en de contacten van uw man.

In 2006 werd uw neef vermoord.

Op 02/03/2008 werd u opnieuw door de politie ondervraagd. U werd gevraagd naar de documenten die hij in 2003 van Armenië naar Moskou bracht.

In datzelfde jaar werden uw schoonouders een maand vastgehouden en ondervraagd over dezelfde documenten. In een toespraak van J. had u gehoord dat deze nieuwe bewijzen zou hebben waaruit zou blijken dat de overheid verantwoordelijk zou zijn voor de inval in het parlement in 1999. Hierbij kwam onder meer V. S. om het leven. Toen wist u dat de documenten die uw man had hierop betrekking hadden.

In april 2008 werd u een tweede maal door de politie ondervraagd over de bewuste documenten en dreigden ze ermee een huiszoeking uit te voeren indien u de documenten niet overmaakte aan hen.

Op 10/11/2008 werd uw zoon op het schoolplein geslagen door onbekenden. U bent klacht bij de politie gaan indienen die u beloofde de daders te zullen vinden. U ging een maand later nog eens terug om u te informeren maar kon uit hun toon opmaken dat ze het onderzoek al hadden stopgezet.

In december 2009 werd u opnieuw door de politie ondervraagd over de documenten en u werd wederom onder druk gezet om de documenten binnen te brengen.

In mei 2010 werd voor een tweede maal een zoon van u geslagen door onbekenden.

Op 29/09/2010 is uw (minderjarige) zoon V. naar België gekomen.

Op 20/10/2010 vond er een huiszoeking bij u plaats. De agenten waren op zoek naar de documenten die uw man in 2003 van Armenië naar Moskou bracht.

Op 30/05/2011 werd u opzettelijk door een onbekende persoon aangereden die nadien vluchtmisdrijf pleegde.

Op 13/10/2011 vertrok u samen met uw zoon M. vanuit Yerevan per vliegtuig naar Frankrijk waarna u per trein naar België kwam.

Op 09/11/2011 diende u er een asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een schoolattest, een medisch boekje van uw man, schaakbewijzen zoon, registratiebewijzen van uw man, een medisch attest van auto-ongeluk, certificaten dat uw man als vrijwilliger heeft gestreden, een Belgisch medisch attest betreffende uw zoon V., een overlijdensakte van uw man, de geboorteaktes van u en uw zoon, en uw huwelijksakte.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

U verklaarde dat uw man vermoord werd omdat hij bewijzen had dat de overheid verantwoordelijk zou zijn voor de inval in oktober 1999 in het parlement waarbij onder meer V. S. omkwam.

U werd nadien door diezelfde autoriteiten vervolgd omdat ze de betreffende documenten in hun bezit wilden hebben.

Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst legde u een grote mate van onwetendheid aan de dag betreffende de politieke activiteiten van uw man. U stelde dat hij in 1999 op actieve wijze D. ondersteunde.

Op welke wijze hij zich concreet politiek inzette kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.7). U stelde voorts dat hij in 2003 naar Armenië terugkeerde om 'de oppositie te steunen tijdens de verkiezingen'. U stelde dat hij L. T. P. en de oppositie ging steunen (CGVS p.9, 20-21).

Er dient echter te worden opgemerkt dat deze persoon niet deelnam aan de presidentsverkiezingen van 2003 (zie landeninformatie).

Toen u gevraagd werd wie hij concreet hielp of wat hij concreet deed kon u dit niet zeggen (CGVS p. 8-9). Bijgevolg heeft u er geen idee van welke politieke activiteiten uw man concreet deed.

Voorts stelde u dat uw man in het bezit zou zijn van documenten die zouden bewijzen dat de regerende partijen verantwoordelijk zouden zijn voor de inval in het parlement in oktober 1999 (CGVS p.21). Over welke documenten het ging, hoe hij concreet dergelijke documenten kon bemachtigen of aan wie hij ze kort voor zijn dood had afgegeven kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.12-13, 19).

Over de nasleep van de inval van oktober 1999 kon u evenmin veel informatie geven.

U stelde dat er in 1999 3 mensen werden veroordeeld voor de inval in het parlement. U herinnerde zich slechts 1 persoon – O. of zo van wie u overigens in eerste instantie de naam niet herinnerde (CGVS p.12, 21).

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat er 15 personen werden opgesloten voor de inval in het parlement. In 2001 toen het proces in verband met de inval van start ging werden 7 van de 13 beschuldigen veroordeeld tot de doodstraf. Zes anderen werden veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

Bijgevolg geeft u onjuiste (tijdstip veroordeling, aantal veroordelingen) en zeer vage informatie betreffende het officieel onderzoek naar de inval in het parlement wat weinig aannemelijk is gezien de centrale plaats die de inval in het parlement in uw relaas inneemt.

Daarnaast gaf u aan dat u pas in 2008 te weten kwam dat uw man dergelijke bezwarende documenten had toen J. aangaf dat er nieuwe elementen zouden zijn inzake de inval in het parlement. U stelde dat J. officieel omwille van deze uitspraken zou zijn opgesloten geweest voor een periode van 3 maanden. Hij zou nooit een proces hebben gehad (CGVS p. 13, 20).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat J. wel een proces kreeg en effectief tot een gevangenisstraf van 3 jaar werd veroordeeld voor agressie ten overstaan van overheidspersoneel – hij kwam weliswaar vervroegd vrij.

Ondanks het feit dat velen de mening zijn toegedaan dat er politieke motieven achter zijn veroordeling zaten, doet dergelijk feit niets af aan de verregaande onwetendheid die u betreffende de vroegere procureur generaal aan de dag legt; dit ondanks het feit dat u aan de hand van zijn uitspraak zou geweten hebben dat hij dezelfde bewijsstukken als uw man zou hebben gehad en dat hij werd opgesloten omwille van dezelfde redenen als uw man vermoord werd.

Dat u bijgevolg zo slecht geïnformeerd bent over zijn vervolging is weinig aannemelijk gezien de grote overeenkomsten die u met de vervolging van u en uw man legt.

Voorts bent u onaannemelijk onwetend betreffende het moordonderzoek naar uw man.

U stelde niets te weten over het moordonderzoek die door de politie van Moskou naar uw man zou gevoerd zijn geweest – hij werd immers in Moskou vermoord.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u geen inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over het moordonderzoek ondanks het feit dat het de moord op uw echtgenoot betreft. Zo heeft u zelfs nooit geprobeerd om contact met de politie van Moskou op te nemen noch hebt u ooit een autopsierapport ingekeken.

U stelde enkel dat uw neef zich hiermee bezighield en dat die telkens geen nieuws had.

Toen u werd gevraagd of u het autopsierapport aan uw neef heeft gevraagd, stelde u dit gedaan te hebben al wist u zelfs niet benadering wanneer u dit zou gedaan hebben (CGVS p.10-12).

Naast uw verregaande desinteresse en onwetendheid betreffende het moordonderzoek van uw man legt u ook geen enkel bewijsstuk neer die op een verdacht overlijden kan wijzen of enig bewijsstuk als zou er een moordonderzoek hebben plaatsgevonden naar aanleiding van het overlijden van uw man. Dergelijke vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u gegeven omstandigheden waarin uw man zou overleden zijn geweest.

De flarden informatie die u geeft aangaande algemeen bekende zaken in Armenië (inval in het parlement, uitspraak van J. in 2008 betreffende nieuwe bewijzen in de zaak rond de inval) zijn geenszins van die aard dat u aannemelijk kan maken dat uw man vermoord werd omwille van zijn politieke activiteiten en het bezit van documenten waaruit zou blijken dat de regerende partijen verantwoordelijk zouden zijn voor de moordende inval in het parlement in oktober 1999. U kunt overigens zelfs niet aannemelijk maken dat uw man überhaupt werd vermoord.

Daar deze zaken de oorzaak vormen van uw vervolgingsproblemen kan logischerwijs weinig geloof worden gehecht aan de vervolgingsproblemen die u aanhaalt.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid wordt verder bevestigd door de onlogische samenhang waaruit uw relaas is opgebouwd.

Zo werd u pas in 2005 voor het eerst door de politie ondervraagd over de activiteiten van uw man die reeds in 2003 werd vermoord – de documenten kwamen toen zelfs niet ter sprake.

Toen u gevraagd werd of u er enig idee van had waarom men tot 2005 wachtte om u te ondervragen over de activiteiten van uw man stelde u enkel dat u zich in dat jaar had ingeschreven aan de universiteit om rechten te studeren met als doel om de zaak uit te klaren (CGVS p.13-14).

Het is zeer opmerkelijk dat u gedurende jaren geen enkel initiatief nam om over de moord op uw man meer te weten te komen en zelfs geen advocaat contacteerde (CGVS p.14) maar dat u in 2005 besloten had zelf klaarheid in de zaak te brengen door een studie rechten aan te vatten en dat dit bovendien de aanleiding voor uw ondervraging door de politie zou zijn.

Daarnaast is het weinig logisch dat u pas voor het eerst bij uw volgende ondervraging in 2008 zou worden ondervraagd door de politie aangaande de documenten die uw man zou hebben gehad. De tweede keer dat u in 2008 werd ondervraagd werd u zelfs bedreigd om deze documenten aan de politie

af te geven. In datzelfde jaar werden uw schoonouders opgesloten en ondervraagd over diezelfde documenten (CGVS p.15-16).

In december 2009, anderhalf jaar na uw voorgaande ondervraging, werd u terug door de politie ondervraagd en bedreigd om de betreffende documenten in te leveren (CGVS p.17).

In oktober 2010, ruim 10 maanden later, vindt er uiteindelijk een huiszoeking plaats door de politie om de diezelfde documenten op te sporen (CGVS p.18).

Het is weinig logisch dat u pas in 2008 voor het eerst werd ondervraagd over documenten waarvoor uw man in 2003 werd vermoord, dat men u vervolgens anderhalf jaar later opnieuw oproept voor dezelfde reden en uiteindelijk pas in oktober 2010 een huiszoeking zou verrichten om diezelfde documenten te vinden.

Bovendien legt u van geen van deze ondervragingen door de politie of de huiszoeking ook maar enig bewijsstuk neer.

Een dergelijke onlogische samenhang van zaken komt dan ook uw geloofwaardigheid niet ten goede en ligt in de lijn van het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Verder dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk veel risico's nam om in de door u verklaarde omstandigheden per vliegtuig Armenië uit te reizen.

Ondanks het feit dat de autoriteiten zich veel moeite getroostten (moord op uw man, vasthouding schoonouders, u werd 3 maal ondervraagd en er werd een huiszoeking gedaan) om de documenten (die de verantwoordelijkheid van de regerende overheid bewijzen in één van de meest ophefmakende zaken in de politieke geschiedenis van Armenië) te bemachtigen, nam u het onaannemelijke risico om per vliegtuig en met uw eigen identiteit Armenië te verlaten.

U gaf aan dat u een paspoortcontrole onderging op de luchthaven.

U vergoelijkte dit risicovolle gedrag door te stellen dat u iemand had ingehuurd en zo het land in het geheim kon ontvluchten zodat de politie niet te weten kwam dat u vluchtte. U gaf verder aan dat u zonder die persoon naar alle waarschijnlijkheid geen toelating zou hebben gekregen om op het vliegtuig te stappen.

Hoe die man dergelijk risico voor u kon omzeilen of wat die man deed als beroep kon u echter niet zeggen.

U wist zelfs niet dat er een visum in uw paspoort stond – dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat u wel degelijk over een visum beschikte (CGVS p.4-5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat er op de luchthaven van Yerevan zeer strikte paspoortcontroles zijn en dat men actief op zoek gaat naar personen die door de Armeense autoriteiten worden gezocht.

Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat u in de door u verklaarde omstandigheden dergelijke risico's nam en probleemloos Armenië verliet daar u het gebruik van een passeur niet aannemelijk kan maken laat staan dat hij het risico voor u kon uitsluiten of zelfs maar kon minimaliseren.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u in de door u verklaarde omstandigheden nog zolang in uw land van herkomst verbleef.

Ondanks het feit dat uw man in 2003 werd vermoord door de Armeense autoriteiten en u dit sinds 2008 wist, u meermaals werd bedreigd en lastiggevallen door de politie in 2008 en in 2009 verliet u pas in oktober 2011 uw land van herkomst.

Dergelijk gedrag komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Al deze vaagheden, onnauwkeurigheden, de onlogische samenhang van zaken en een onaannemelijk risicovol gedrag inzake uw vervolgingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u de slaagpartijen waarvan uw zonen het slachtoffers werden niet kan linken aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

U stelde immers dat het door onbekenden was. U legt overigens geen enkel bewijs neer van deze feiten.

Betreffende de eerste slaagpartij legde u klacht bij de politie neer die zei dat ze zaak zouden onderzoeken. In eerste instantie stelde u dat u hierna niet meer bent teruggeweest naar de politie. Erna stelde u dan weer dat u zich een maand later ging informeren over de stand van het onderzoek. Er werd u gezegd dat het onderzoek lopende was maar u kon uit de 'toon' opmaken dat er geen onderzoek naar de feiten werd gedaan.

Dergelijk gedrag getuigt van weinig inspanningen om dergelijk feit effectief aan te klagen.

Voor de tweede slaagpartij bent u zelfs geen klacht gaan neerleggen wat de ernst van deze door u aangehaalde incidenten ondermijnt daar u zoals hierboven werd vastgesteld uw problemen met de Armeense autoriteiten niet aannemelijk kan maken (CGVS p.16-18).

Bijgevolg zijn deze feiten op zichzelf niet zwaarwichtig genoeg om onder de Conventie van Genève noch om onder de definitie van de subsidiaire bescherming te ressorteren.

Het door u verklaarde auto - ongeluk betreft een gemeenrechtelijk feit. Het indiceert immers enkel dat u slachtoffer werd van een auto ongeluk waarbij eventueel sprake is (het is immers enkel op uw verklaringen en volgens u op deze van een onbekende getuige gebaseerd) van een vluchtmisdrijf. Bovendien heeft u zelfs niet de minste moeite gedaan om deze aanrijding aan te klagen (CGVS p.6, 18-19).

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde problemen met de Armeense autoriteiten noch aan de oorzaak ervan kunt u het niet aannemelijk maken dat u geen klacht zou indienen indien er daadwerkelijk sprake zou geweest zijn van een moedwillige poging om u aan te rijden.

Bijgevolg kan u het niet aannemelijk maken dat het ongeluk in de door u aangegeven omstandigheden plaatsvond.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het medische boekje en de registratie bewijzen van uw man tonen aan dat hij in Moskou heeft verbleven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het medische attest indiceert dat u gedurende een lange periode diende te herstellen van uw verwondingen in het ziekenhuis omwille van een auto-ongeluk waarin u betrokken was.

Het feit dat het om een opzettelijke aanrijding zou gaan is enkel gebaseerd op uw verklaringen en volgens u ook op basis van onbekende getuigen. Nergens in het attest staat een vermelding van enige getuige waardoor het bijgevolg niet als sluitend kan worden beschouwd gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Er wordt kort referentie gemaakt naar een verstoring van uw geheugen zonder dat dit evenwel wordt geëxpliciteerd naar tijd of impact op uw cognitieve functies (CGVS p.6).

De certificaten van uw man tonen enkel aan dat hij tijdens de oorlog in de jaren '90 als vrijwilliger zou hebben gevochten onder S. wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het psychologische attest indiceert dat uw minderjarige zoon V. psychologische problemen heeft (stress, angstig, depressie) en dat het geweld dat hij onderging in Armenië bij hem vaak terugkeert in zijn gedachten. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die uw zoon zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan verklaren.

Betreffende de oorzaak van deze psychologische problemen wordt gesteld, wat enkel op basis van de verklaringen van uw zoon kan zijn geweest, dat hij niet kan verwerken dat zijn vader omwille van politieke zaken is vermoord en dat hij veronderstelt dat het geweld dat hij zelf onderging verband houdt met de problemen die zijn vader had.

Bijgevolg moet, mede gelet op de bedrieglijkheid van uw verklaringen, opgemerkt worden dat niet is aangetoond dat deze psychologische problemen van uw zoon in verband staan met de door u in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen.

Bovendien heeft de vaststelling dat uw zoon psychologische problemen heeft, geen invloed op de negatieve beslissing genomen in uw hoofde aangezien de kern van de motivatie hiervan gebaseerd is op de vaagheden, onnauwkeurigheden, onsamenhangendheden en onaannemelijkheden die bij u werden vastgesteld en die er toe leiden dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen fundamenteel wordt ondermijnd.

De overlijdensakte van uw echtgenoot toont aan dat hij in 2003 overleden is wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het geeft echter geen informatie over de omstandigheden waarin hij zou overleden zijn.

De geboorteaktes en uw huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

Het schoolattest en de schaakbewijzen van uw zoon werden niet ingehouden daar u er niets mee wilde aantonen, behalve dat jullie in Moskou zouden hebben verbleven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.6).

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 april 2012 aan dat zij met betrekking tot de onwetendheid over de concrete gebeurtenissen in haar asielrelaas (zie verzoekschrift, p. 4) *“uitsluitend (wordt) afgerekend op haar gebrek aan informatie om op die basis haar vluchtverhaal ongeloofwaardig te verklaren”*, terwijl er nochtans geen tegenstrijdigheden in haar verklaringen voorkomen.

Verzoekster bestrijdt de beslissing van de commissaris-generaal waarin hij de ongeloofwaardigheid van haar relaas enkel steunt op het gebrek aan informatie omtrent o.a. de politieke activiteiten van haar man en de inhoud van de documenten over de rol van de overheid bij de inval in het Parlement. Verzoekster stelt dat van haar a posteriori wordt verwacht dat zij informatie zou hebben over zaken die zich jaren geleden hebben voorgedaan en waarvan pas jaren later de relevantie ervan is gebleken in kader van de zoektocht naar de waarheid betreffende de rol van haar echtgenoot en de manier waarop hij werd gevisieerd door de Armeense autoriteiten.

Verzoekster verwijst bovendien naar haar hoedanigheid van echtgenote en huisvrouw waarin zij zich (zie verzoekschrift, p.4) *“geenszins inliet met de politieke en professionele bezigheden van haar man, - en dat dit inderdaad niet iets is dat kan verwacht worden van haar, aangezien zij er zich zelf ook helemaal niet mee bezighield en haar eigen taken had binnen de familie. Daarbij komt nog dat verzoekster met haar familie naar Moskou is gevlucht kort na de inval in het Parlement en de problemen die haar man blijkbaar wel ondervond en het is nogal logisch dat zij in die periode ook niet wist dat de zaken achteraf zo negatief zouden evolueren.”*

Met betrekking tot de periode van zes maanden waarin haar echtgenoot was teruggekeerd naar Armenië om bepaalde politieke activiteiten te verrichten, haalt verzoekster aan dat zij instond voor het huishouden en de kinderen waardoor het nog minder evident is dat zij informatie zou hebben over zaken die zich buiten haar leefwereld afspeelden.

Voor de periode na de moord op haar echtgenoot en haar terugkeer naar Armenië, beroept verzoekster zich op haar psychische toestand die haar zou hebben verhinderd om onmiddellijk actie te ondernemen. Bovendien wijst verzoekster op het gebrek aan inzicht in de zaken, inzicht dat zij pas in 2008 kreeg na ondervraging door de politie waarbij haar werd gevraagd naar de documenten van haar echtgenoot.

Omtrent de lastens haar opgeworpen onwetendheid en desinteresse aangaande het moordonderzoek van haar echtgenoot, merkt verzoekster op dat (zie verzoekschrift, p.5) *“zij onmiddellijk na het overlijden van haar man Moskou verliet en met haar kinderen terugkeerde naar Armenië, waarbij haar neef, - een man die in Moskou actief was-, de zaken verder opvolgde, en haar stevast liet weten dat er niets nieuws was.”*

Verzoekster verwijst ook hier naar de zeer slechte psychische toestand waarin zij zich bevond na het verlies van haar echtgenoot waardoor zij niet tot actie kon overgaan en (zie verzoekschrift, p. 5) *“het derhalve totaal onlogisch (lijkt) te verwachten dat verzoekster vanuit Armenië dat dossier zou opgevolgd hebben”*.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekster slechts flarden informatie geeft over algemeen bekende zaken in Armenië, en hieruit besluit dat zij niet aannemelijk kan maken dat haar man werd vermoord, noch dat hij omwille van politieke redenen werd vermoord, herhaalt verzoekster dat deze beoordeling a posteriori gebeurt, en dat er (zie verzoekschrift, p.5) *“geen rekening (werd gehouden) met het feit dat verzoekster op het ogenblik dat de feiten zich voordeden deze niet kon duiden; dat verklaart wel degelijk waarom verzoekster inderdaad maar wat flarden herinnert”*.

Wat betreft de opgeworpen ongeloofwaardigheid van verzoekster, welke volgens de commissaris-generaal verder wordt bevestigd door de onlogische samenhang waaruit haar asielrelaas is opgebouwd, verwijt verzoekster de commissaris-generaal een beoordelingsfout te hebben gemaakt (zie verzoekschrift, p. 6): *“het gaat immers niet om een onlogische samenhang van haar verklaringen maar wel degelijk om een interpretatie door het CGVS van de verschillende incidenten, waarbij de bestreden beslissing de chronologie en de natuur van die verschillende incidenten onlogisch vindt”*.

Verzoekster wijst erop dat dit totaal iets anders is dan het afleggen van onlogische verklaringen en dat zij bovendien niet verantwoordelijk is voor de manier waarop de gebeurtenissen haar overkomen zijn, en waarbij zij zelf geen enkele impact op heeft gehad.

Tegen de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar reisweg en de gelopen risico's daaromtrent, brengt verzoekster in dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“het algemeen bekend (is) dat de corruptie welig tiert op het niveau van alle overheidsinstanties en dat met geld dus heel wat kan omzeild worden, ook controles op de luchthaven; er uiteraard een enorme kloof (is) tussen de theoretische richtlijnen en de praktijk”*.

Met betrekking tot de opmerking aangaande de lange periode tijdens dewelke zij nog in haar land van herkomst verbleef ondanks de door haar verklaarde omstandigheden, herhaalt verzoekster dat zij pas sinds 2008 de zaken in perspectief kon stellen, en dat zij niet onmiddellijk maar pas n.a.v. het laatste

incident waarbij haar leven werd bedreigd, de zware beslissing nam om alles achter te laten. Verzoekster laat gelden dat dit incident haar duidelijk maakte dat zij nadat zij eerder haar zoon reeds uit het land had weggezonden, zich ook onder een ernstige bevond.

Voor het haar ten laste gelegde gebrek aan een coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen, verwijst verzoekster naar de voorgaande betwistingen en voert aan dat er een plausibele en logische verklaring bestaat voor de gebrekkige informatie aangaande haar echtgenoot en de aanleiding voor zijn liquidatie.

Verder betwist verzoekster het standpunt van de commissaris-generaal betreffende de geweldpleging op haar haar zonen en het auto-ongeval waarvan zij het slachtoffer was, omdat dit, volgens verzoekster, alle problemen die haar zijn overkomen, minimaliseert. Zij laat dienaangaande gelden dat er tussen die gebeurtenissen een verband bestaat, dat zij niet zwart op wit kan bewijzen, maar wel logisch voorkomt.

Met betrekking tot de neergelegde documenten, duidt zij het de commissaris-generaal ten kwade dat (zie verzoekschrift, p. 5) alle inspanningen en aanwijzingen om zoveel mogelijk bewijs aan te dragen zodat de Belgische autoriteiten een reëel zicht hebben op haar identiteit, profiel en familie, *“volledig geminimaliseerd worden en niet op hun waarde worden beoordeeld”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad om opnieuw onderzoek te doen en de feiten in perspectief te plaatsen, rekening houdend met alle stukken en met het feit dat zij deze stukken heeft bijgebracht.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In zijn beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster onwetend is over een heel aantal feiten aangaande de politieke activiteiten van haar man en aangaande algemeen bekende zaken in Armenië, feiten die nochtans tot de kern van haar asielrelaas behoren.

Verzoekster is erg onwetend betreffende de politieke activiteiten van haar man. In 1999 ondersteunde hij D., maar verzoekster kan niet aangeven op welke wijze dit gebeurde. Zij stelde dat haar echtgenoot in 2003 naar Armenië was teruggekeerd om L.T.P. en de oppositie te steunen, hoewel deze persoon niet deelnam aan de presidentsverkiezingen van dat jaar. Ook hier kon verzoekster de concrete taken van haar man niet nader omschrijven. Met betrekking tot de documenten die zouden bewijzen dat de regerende partijen verantwoordelijk zouden zijn voor de inval in het Parlement in oktober 1999, welke haar echtgenoot in zijn bezit zou hebben gehad, kon verzoekster niet duiden om welke documenten het gaat, hoe haar man deze kon bemachtigen of aan wie hij ze voor zijn dood had doorgegeven.

Ook over de gebeurtenissen na de inval van 1999, kon verzoekster weinig informatie geven; zo stelde zij dat er drie mensen werden veroordeeld, waarvan zij zich slechts een persoon, "O. of zo", herinnerde. Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat dertien personen werden opgesloten, zeven van de dertien beschuldigten werden veroordeeld tot de doodstraf en zes anderen een levenslange gevangenisstraf kregen.

Verzoekster stelde verder dat zij pas in 2008 te weten kwam dat haar man bezwarende documenten had toen J. aangaf dat er nieuwe elementen zouden zijn inzake de inval in het parlement. Verzoekster verklaarde dat J. omwille van die uitspraken zonder voorafgaand proces drie maanden zou opgesloten zijn, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat J. een celstraf van drie jaar kreeg wegens agressie t.o.v. overheidspersoneel, maar vervroegd vrijkwam.

De onwetendheid van verzoekster is opvallend in het licht van haar verklaring dat zij aan de hand van de uitspraak van J. ontdekt had dat haar man over dezelfde documenten beschikte.

Verzoekster laat omtrent de ongeloofwaardigheid waartoe op basis van voorgaande feiten werd besloten, gelden dat tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas niet kan worden besloten enkel op basis van haar gebrek aan informatie.

Verzoekster slaagt er evenwel niet in om in haar verzoekschrift op meer concrete wijze aan te tonen dat ondanks het gebrek aan informatie - informatie die van wezenlijk belang is voor het asielrelaas -, haar relaas wel degelijk geloofwaardig is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

De verklaringen van verzoekster dat zij onmogelijk kon voorzien dat die informatie jaren later relevant zou kunnen zijn; dat zij slechts een echtgenote en huisvrouw is, waarvan niet kan worden verwacht dat zij zich zou inlaten met de politieke en professionele bezigheden van haar man; dat het (zie verzoekschrift, p. 4) *"nogal logisch (is) dat zij tijdens haar verblijf in Moskou nog meer met haar eigen taken en nog minder met de politiek in Armenië bezig was"*; dat zij gedurende de terugkeer van haar man naar Armenië alleen instond voor het huishouden en het daarom nog minder evident is dat zou informatie zou hebben *"over zaken die zich volledig buiten haar leefwereld afspeelden"*; dat zij na de dood van haar echtgenoot bepaalde psychische moeilijkheden ondervond die haar verhinderden onmiddellijk actie te ondernemen, vormen echter geen afdoende verklaring vormen voor de vastgestelde onwetendheden in haar hoofd.

De bewering van verzoekster dat zij zich in een slechte psychische toestand bevond, wordt daarenboven niet ondersteund door een medisch attest, waardoor het slechts een blote bewering blijft.

Aangaande de lastens haar weerhouden onwetendheid en desinteresse in de moordzaak van haar echtgenoot, herhaalt verzoekster dat (zie verzoekschrift, p. 5) haar neef *"de zaken verder opvolgde, en haar steevast liet weten dat er niets nieuws was"*. Bovendien wijst verzoekster opnieuw naar haar psychische toestand waardoor (zie verzoekschrift, p.5) *"zij helemaal niet tot actie kon overgaan"*.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, aangezien zij geen bewijs bijbrengt dat er werkelijk een moordonderzoek werd gevoerd naar het overlijden van haar man. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met de loutere verwijzing dat haar neef de zaken opvolgt, zonder enig bewijs aangaande een verdacht overlijden of aangaande een moordonderzoek voor te leggen, in gebreke blijft. De Raad wijst er bovendien op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoekster wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad wijst er overigens op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers' enkele verklaring dat haar neef zich hiermee bezighield en dat die (zie verzoekschrift, p. 5) *"steevast liet weten dat er niets nieuws was"*, kan dan ook niet worden weerhouden. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat *"u geen inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over het moordonderzoek ondanks het feit dat het de moord op uw echtgenoot betreft. Zo heeft u zelfs nooit geprobeerd om contact met de politie van Moskou op te nemen noch hebt u ooit een autopsierapport ingekeken. U stelde enkel dat uw neef zich hiermee bezighield en dat die telkens geen nieuws had. Toen u werd gevraagd of u het autopsierapport aan uw neef heeft gevraagd stelde u dit gedaan te hebben al wist u zelfs niet benadering wanneer u dit zou gedaan hebben (CGVS p.10-12). Naast uw verregaande desinteresse en onwetendheid betreffende het moordonderzoek van uw man legt u ook geen enkel bewijsstuk neer die op een verdacht overlijden kan wijzen of enig bewijsstuk als zou er een moordonderzoek hebben plaatsgevonden naar aanleiding van het overlijden van uw man. Dergelijke vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u gegeven omstandigheden waarin uw man zou overleden zijn geweest."*

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde psychische toestand, verwijst de Raad naar het reeds aangehaalde gebrek aan bewijs.

Verzoekster legt de commissaris-generaal ook ten laste een beoordelingsfout te hebben gemaakt, gezien er volgens haar geen onlogische samenhang in haar verklaringen zit, maar deze de verschillende incidenten interpreteert en de chronologie en de natuur verkeerd beoordeelt.

De Raad is van mening dat verzoekster de motivering van de commissaris-generaal verkeerd heeft ingeschat. De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing op dat de samenhang van de gebeurtenissen zoals uiteengezet door verzoekster, onlogisch is: *"een dergelijke onlogische samenhang van zaken komt dan ook uw geloofwaardigheid niet ten goede en ligt in de lijn van het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld"*.

Hiermee stelt de commissariaat-generaal niet dat verzoekster onlogische verklaringen heeft afgelegd wél dat samenhang der zaken onlogisch is en daardoor volgens hem terecht ongeloofwaardig is.

Wat betreft de door verzoekster uiteengezette reisweg - welke door de commissariaat-generaal eveneens ongeloofwaardig werd bevonden omwille van de volgens de bijgevoegde informatie zeer strikte paspoortcontroles in de luchthaven van Yerevan en de actieve zoektocht naar personen die door de Armeense autoriteiten worden gezocht - laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat het (zie verzoekschrift, p. 7) *"algemeen bekend (is) dat de corruptie welig tiert op het niveau van de overheidsinstanties en dat met geld dus heel wat kan omzeild worden, ook controles op de luchthaven"*. Door deze algemene bewering levert verzoekster echter geen concreet bewijs dat de door haar opgegeven reisweg kan staven.

De Raad stelt vast dat verzoekster ondanks de ondervonden moeilijkheden, met name de moord op haar man, de vasthouding van haar schoonouders, ondervragingen, huiszoeking, zij er voor koos om per vliegtuig en onder haar eigen identiteit, haar land van herkomst te verlaten.

Verzoekster verklaarde wel een paspoortcontrole gepasseerd te zijn maar stelt dat zij iemand had ingehuurd om het land in het geniep te kunnen ontvluchten zonder dat de politie op de hoogte zou zijn. Verzoekster kon echter niet uitleggen hoe die man dit alles had geregeld en haar veilig op het vliegtuig kreeg. Zij wist bovendien niet dat er een visum in haar paspoort stond zoals bleek uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Zoals ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn er echter strikte paspoortcontroles in de luchthaven van Yerevan en zoekt men actief naar personen die door de Armeense autoriteiten worden gezocht.

Het besluit van de commissaris-generaal dat *“het weinig geloofwaardig (is) dat u in de door u verklaarde omstandigheden dergelijke risico's nam en probleemloos Armenië verliet daar u het gebruik van een passeur niet aannemelijk kan maken laat staan dat hij het risico voor u kon uitsluiten of zelfs maar kon minimaliseren”*, is derhalve zeer terecht.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in haar land van herkomst, wat door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werd bevonden, legt verzoekster uit dat zij (zie verzoekschrift, p. 7) *“niet onmiddellijk een zo zware beslissing kon nemen om alles achter te laten; dat zij dit pas deed nav het laatste incident waarbij haar leven werd geïsoleerd; dat dit voor haar het incident was waarbij het duidelijk werd dat zij ook ernstig bedreigd was; dat zij trouwens haar zoon V. al eerder wegstuurde uit het land”*.

De Raad is van oordeel dat dit laatste incident echter niet van die aard is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aan te nemen.

In de definitie uit artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), waarnaar in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt verwezen, is het element “gegronde vrees voor vervolging” immers van wezenlijk belang.

Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees moet dus niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354).

Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad moet zijn oordeel steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 74-75).

De feiten die aan de basis liggen van de voorgehouden vrees van verzoekster, met inbegrip van het laatste incident, kunnen echter niet als bewezen worden geacht, waardoor haar vrees niet kan worden geobjectiveerd.

Met betrekking tot de moord op haar echtgenoot in 2003 stipt de commissaris-generaal terecht aan dat verzoekster *“ook geen enkel bewijsstuk (neerlegt) die op een verdacht overlijden kan wijzen of enig bewijsstuk als zou er een moordonderzoek hebben plaatsgevonden naar aanleiding van het overlijden van uw man”*.

Ook met betrekking tot de daaropvolgende gebeurtenissen, moet de commissaris-generaal in de zijn beslissing vaststellen dat verzoekster *“van geen van deze ondervragingen door de politie of de huiszoeking ook maar enig bewijs (neerlegt)”*.

Het laatste incident, met name het auto-ongeval van 20 mei 2011, op basis waarvan verzoekster de beslissing om haar land van herkomst te verlaten steunt, kan bovendien niet in causaal verband worden gebracht met de door verzoekster beweerde vrees voor vervolging waardoor haar vrees evenmin op basis van deze gebeurtenis kan worden geobjectiveerd.

De Raad deelt op dit vlak dezelfde motivering van de commissaris-generaal dat: *“Het door u verklaarde auto-ongeluk betreft een gemeenrechtelijk feit. Het indiceert immers enkel dat u slachtoffer werd van een auto ongeluk waarbij eventueel sprake is (het is immers enkel op uw verklaringen en volgens u op deze van een onbekende getuige gebaseerd) van een vluchtmisdrijf. Bovendien heeft u zelfs niet de minste moeite gedaan om deze aanrijding aan te klagen (CGVS p.6, 18-19). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde problemen met de Armeense autoriteiten noch aan de oorzaak ervan kunt u het niet aannemelijk maken dat u geen klacht zou indienen indien er daadwerkelijk sprake zou geweest zijn van een moedwillige poging om u aan te rijden. Bijgevolg kan u het niet aannemelijk maken dat het ongeluk in de door u aangegeven omstandigheden plaatsvond.”*

Het door verzoekster aangehaalde argument dat (zie verzoekschrift, p.8) voor de door haar uiteengezette gebeurtenissen *“uiteeraard geen zwart op wit bewijs (bestaat), maar er wel degelijk een logica in (zit)”* doet hieraan geen afbreuk. Hiermee geeft de verzoekster immers zelf aan dat zij over geen concreet bewijs beschikt. Zoals de Raad reeds eerder vermeldt, ligt de bewijslast bij verzoekster.

Met betrekking tot de vraag van verzoekster om opnieuw onderzoek te doen en de feiten in perspectief te plaatsen, rekening houdend met o.a. alle neergelegde stukken, merkt de Raad op dat verzoekster in concreto nalaat aan te tonen op welke wijze de commissaris-generaal nagelaten heeft de stukken op hun waarde te beoordelen.

Bijgevolg schaarde de Raad zich achter de motivering van de commissaris-generaal dat de voorgelegde stukken geen verandering kunnen teweegbrengen in de gedane vaststellingen: *"Het medische boekje en de registratie bewijzen van uw man tonen aan dat hij in Moskou heeft verbleven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.*

Het medische attest indiceert dat u gedurende een lange periode diende te herstellen van uw verwondingen in het ziekenhuis omwille van een auto-ongeluk waarin u betrokken was. Het feit dat het om een opzettelijke aanrijding zou gaan is enkel gebaseerd op uw verklaringen en volgens u ook op basis van onbekende getuigen. Nergens in het attest staat een vermelding van enige getuige waardoor het bijgevolg niet als sluitend kan worden beschouwd gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Er wordt kort referentie gemaakt naar een verstoring van uw geheugen zonder dat dit evenwel wordt geëxpliciteerd naar tijd of impact op uw cognitieve functies (CGVS p.6).

De certificaten van uw man tonen enkel aan dat hij tijdens de oorlog in de jaren '90 als vrijwilliger zou hebben gevochten onder S. wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het psychologische attest indiceert dat uw minderjarige zoon V. psychologische problemen heeft (stress, angstig, depressie) en dat het geweld dat hij onderging in Armenië bij hem vaak terugkeert in zijn gedachten. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die uw zoon zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan verklaren. Betreffende de oorzaak van deze psychologische problemen wordt gesteld, wat enkel op basis van de verklaringen van uw zoon kan zijn geweest, dat hij niet kan verwerken dat zijn vader omwille van politieke zaken is vermoord en dat hij veronderstelt dat het geweld dat hij zelf onderging verband houdt met de problemen die zijn vader had. Bijgevolg moet, mede gelet op de bedrieglijkheid van uw verklaringen, opgemerkt worden dat niet is aangetoond dat deze psychologische problemen van uw zoon in verband staan met de door u in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen. Bovendien heeft de vaststelling dat uw zoon psychologische problemen heeft, geen invloed op de negatieve beslissing genomen in uw hoofde aangezien de kern van de motivatie hiervan gebaseerd is op de vaagheden, onnauwkeurigheden, onsamenhangendheden en onaannemelijkheden die bij u werden vastgesteld en die er toe leiden dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen fundamenteel wordt ondermijnd.

De overlijdensakte van uw echtgenoot toont aan dat hij in 2003 overleden is wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het geeft echter geen informatie over de omstandigheden waarin hij zou overleden zijn.

De geboorteaktes en uw huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. Het schoolattest en de schaakbewijzen van uw zoon werden niet ingehouden daar u er niets mee wilde aantonen, behalve dat jullie in Moskou zouden hebben verbleven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.6)."

Wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 23 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE